

**Крестьяннікова О. О.**, старший викладач,  
**Малюкова І. Р.**, студентка,  
Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара,  
м. Дніпропетровськ, Україна

## **СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ В СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

Одне з найбільш актуальних напрямків вдосконалення діяльності правоохоронних органів України, в даний час, полягає в поетапному реформуванні інституту державного управління внутрішніх справ.

Розробці теоретичних та методологічних основ державного управління внутрішніх справ України, а також питанням, пов'язаним із підвищенням його ефективності, присвячені праці таких вчених: О. К. Безсмертного, А. С. Васильєва, О. В. Негодченко, О. І. Остапенка, О. П. Рябченко, В. К. Шкарупи та ін.

Побудова правової держави, проголошена ст. 1 Конституції України, потребує глибоких перетворень у сфері соціально-політичних відносин, що передбачає вдосконалення діяльності правоохоронних органів як одного з гарантів забезпечення захисту прав людини і громадянина та суспільства в цілому. Як відомо, органи внутрішніх справ України здійснюють державний захист громадян та їх законних інтересів. Також, Міністерство внутрішніх справ України є одним із основних суб'єктів системи забезпечення національної безпеки України, яке проводить комплекс заходів щодо захисту національних інтересів у політичній, економічній, соціальній, військовій та інших сферах від внутрішніх і зовнішніх загроз. Незважаючи на дуже важливі для держави і суспільства функції, що виконують органи внутрішніх справ, сучасна система управління органами внутрішніх справ є недосконалою для їх ефективного виконання. Наслідками цього є: загроза національній безпеці держави; розбалансування правоохоронної системи; ускладнення криміногенної ситуації; відсутність у роботі персоналу МВС вмотивованості та створення корупційної атмосфери.

До числа найбільш важливих проблем щодо управління органами внутрішніх справ, що стримують ефективність діяльності та подальший розвиток системи ОВС України, належать такі:

- недосконалість організаційної побудови;
- неефективність планування та інспектування діяльності органів внутрішніх справ;
- недостатній вплив центрального апарату МВС України на конкретне положення справ на місцях;

- відсутність діючих критеріїв оцінки роботи органів внутрішніх справ в боротьбі зі злочинністю та охороні громадського порядку;
- слабка взаємодія між підрозділами системи МВС з іншими правоохоронними органами та органами державної влади;
- незадовільне матеріально-технічне забезпечення, що відстає від рівня соціально-економічного розвитку суспільства та сучасної злочинності тощо.

Необхідність підвищення ефективності діяльності міліції не викликає сумнівів. Проте, вона вже неодноразово була об'єктом реформ, які не призвели до бажаних результатів. На наше думку, існуючі заходи щодо реформування ОВС, а також прийняття певної кількості нормативно-правових актів не є комплексним вирішенням існуючих проблем, а лише спробою їх маскування та замовчування.

У зв'язку з цим, вважаємо за потрібне запропонувати провести загальну реформу органів внутрішніх справ, зокрема, реформування структури та сфери діяльності, зміни переліку повноважень відповідних органів, прийняття комплексного нормативно-правового акту для регулювання сфери державного управління внутрішніх справ та поліпшення матеріального та технічного забезпечення роботи співробітників таких органів. Ця реформа має носити комплексний характер, зачіпати всі сфери правового інституту державного управління внутрішніх справ. Тільки тоді можливе вирішення основних проблем здійснення правоохоронної діяльності та поліпшення умов захисту прав та свобод громадян та їх суспільних інтересів.

УДК 342.92

**Кушинська Л. А.**, к.ю.н., доцент,  
Національний педагогічний університет  
імені М. П. Драгоманова, м. Київ, Україна

### **МІЖНАРОДНИЙ КРИМІНАЛЬНИЙ СУД ЯК ЗАСІБ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНСТИТУЦІЙНИХ ГАРАНТІЙ В УКРАЇНІ**

Римський статут Міжнародного кримінального суду, підписаний ще 20 січня 2000 року, досі не отримав вітчизняної ратифікації. У Висновку Конституційного Суду від 11 липня 2001 року № 3-в/2001 визначається невідповідність положень Статуту статті 124 восьмого розділу Конституції України [3]. Невідповідність стосується положення десятого абзацу преамбули та першої статті Статуту, за якими «Міжнародний кримінальний суд... доповнює національні органи кримінальної юстиції». Отже, на відміну від інших установ міжнародної юрисдикції Римський кримінальний суд не лише містить чітко визначені межі своєї юрисдикції, але й за